

Майданець Крістіна,

здобувач вищої освіти ступеня бакалавра спеціальності «Право» 107 навчальної групи навчально-наукового інституту № 1

* * *

Сидить наш воїн тихо у окопі,
Він готувався йти, щоб боронити наші сни.
Боліли ноги, покидали сили, але він знав
Що більше нікому піти...

І тут слова "вперед, прийшла пора, пішли",
Лунають постріли, кричать брати,
Все гуркотить, свистить, палає,
Земля трясеться, тиші тут немає
І тільки чує він "летить граната, відійди!", і ніби
треба знову йти...
Але, на жаль, наш воїн вже не може встати і піти.

Лежить наш воїн, вже біля окопу,
А в голові тільки думки,
Як трапилось так, що він на полі бою?
А той хто втік, живе собі не маючи біди.
Чому вмирають його браття, побратими?
А дядьки ті втікають за кордон.
Чому та мати плаче біля свіжої могили?
А в них усіх спокійний сон.

Той воїн просто молодий хлопчина
І все життя було б попереду,
Він не боявся тут загинути за батьківщину,
Він тільки мріяв вигнати цю всю біду.

Тому завжди, кругом і всюди
Ми маємо це пам'ятати повсякчас,
Що в той момент, коли ми тут живем, як безтурботні
люди,
Хтось вже поклав або кладе своє життя за нас.